

B- 4/III/87

Joan,

aquí et torno els papers que em vas deixar.
Encara que no puc fer a favor de la com-
petència legislativa de Forès, ni de les seves
ides sobre la poesia (de vegades porta una
puerilitat encarnant!), hi he trobat algunes
referències que m'han anat bé per fer la recerca del llibre.

Aquests dies seré fora de Barcelona. Esper
que quan torni puguem parlar de tot això
davant d'una bona pizza. Salut: frèr,

Pau

ALGUNES DE *NOTES* PRESSUMPTAMENT ACLARATORIES DE LES POESIES
CONTINGUDES EN "DIAPASO AMERAT".

-El sentit d'aquests fulls.

Quan els amics de l'autor manifesten que no entenen alguns (o la majoria) dels seus poemes, s'hi produeixen en l'autor sensacions contraries. D'un costat certa complicitat en el sentit de simpatia amb la voluntat de no deixar-se engatusar per músiques celestials de paraules i fer, en canvi, constància permanent de l'exigència de sentit.

Per la banda contraria, l'autor es sent una mica emprenyat -tot siga dit-, doncs troba transparents els seus propis acordions de paraules i s'inclina a pensar que no entendre-ls suposa falta d'aplicar un mínim esforç .

(Robert Usach dixit)

Ara, "com a mi la poesia m'agrada que me l'expliquen", l'autor no ha volgut estalviar-se l'aclaració d'algunes referències concretes (no interpretacions ni explicacions) per si pot ser d'utilitat per als amics de l'autor o per a qui siga.

-Mínima declaració de principis

L'autor assumeix el caracter intuitiu de la pressumpta poesia perpetrada en aquest llibret i, per tant, la importància per a ell de l'instint; de, diguerem, l'olfacte poètic.

L'autor assumeix també el caracter caòtic de la mètrica utilitzada i, eventualment, el caracter equivocat d'aquesta.

L'autor té clara la intel·ligent observació de Gabriel Ferrater sobre el fet que les idees d'un poema, si existeixen, són prèvies al poema, però que el resultat d'un poema, la finalitat d'un poema, no són idees ("si ja les teniem per a què volíem escriure el poema?") sino imatges.

L'autor pensa i creu en la possibilitat que en tota poesia (i particularment en la seua intuitiva -l'autor ha estudiat bioquímica i no gramàtica, ben mal que li sap) n'hi hagen imatges no deliberadament inserides i, encara, imatges de les que no en siga ni tant sols conscient. Es tractaria d'allò de "jo no cerque, hi trobe". Però l'autor no voldria anar excessivament lluny en aquest sentit i voldria

fugir en tot cas de polisemies, efectismes, vaguetats i coses per l'estil. La seua intenció hauria estat més bé la de no deixar res susceptible d'interpretació. L'autor creu que "cal apuntar a una cosa, una sola cosa, i acertar"; Pensa per tant que les metàfores, siguen sofisticades i difícils o senzilles i fàcils (o senzilles i difícils que són aquelles que més li agraden), han de ser unívocament desxifrables, de manera que una volta aclarida una metàfora totes les referències han de ser exactes. La mentira no cap mai. Esencialment i sobre tot, no cap mai en el rerafons diguerem moral (no hi ha pitjor risc que la impostura en la creació poètica), pero tampoc en cap afirmació concreta d'utilització de la metàfora. En aquest sentit, l'única mentira present en el llibret de la qual es conscient l'autor, és la referència al "preu tan baix de l'aladroc a la subhasta". Ja en fa d'anys que l'aladroc es paga car. D'allò que es queixen els pescadors és de no matar-ne prou. L'afirmació seria veritat per la sardina. L'autor s'ha deixat anar ací per la fascinació i la sonoritat d'una paraula en regressió pero encara ben viva.

- El Títol de "Diapasó amerat"

S'ha volgut involucrar les següents imatges:

Diapasó: Instrument musical auxiliar que produeix una nota determinada i que ressona quan rep un so determinat el qual sintonitza amb el que ell produiria.

@ vege's "d'ofici, ressonància" n.º 19

1) - Connotacions a ressonància d'altri (sentit d'homenatge a G.F.)

2) - El so persistent d'un diapasó s'utilitza en el poema "Temps" com a metàfora de l'Idem ("Temps, prim diapasó d'arena...etc")

Amerat: (2 accepcions)

a) xop, transpuat de mar.

-Referència a la importància de la mar per l'autor i al protagonisme de la mar en els poemes d'aquest llibret.

b) aigualit (Tal i com en l'expressió viva "vi amerat" = vi aigualit, rebaixat, de menor graduació)

b → -En aquest sentit, "Diapasó amerat" juga amb el significat de ressonància aigualida d'altri.

a → -En l'altre sentit és una referència a la congelació del Temps

(Temps xopat de mar)

que es produeix de mar estant, la sensació de suspensió del futur i abolició del pasat (com en la frase de Pla; "En mar sol^{lament} existeix el present, el moment present; tota la resta és pura elucubració mental")

=====

1. L'ORDRE ATAVIC.-

Sobre la seducció. Sobre la seducció i l'amor com a fonts d'ordre del món. El fet és atàvic i la idea, vella, ha estat utilitzada entre d'altres per St. Exupery.

D'altra banda l'autor s'ho ha prés com una mena d'exercici, d'assignatura auto-imposada en relació amb tres poemes que giren al voltant d'aquest assumpte i que utilitzen la metàfora: activitat del falcó ↔ seducció: Primer (i ppal.) "L'esparver" furtiu de G.F., segon: "Falconeria" de Narcís Comadira i tercer "Orat caçador" de F. Parcerisas. (en l'apèndix hi figuren aquests tres poemes).

Pel demés: -El baladre de flors blanques o roses, té alguna cosa d'extravagant i és, en efecte, metzinós.

-Les "rèmiges" són les plomes principals d'un ala d'ocell

-L'"aljub eixut" es refereix al pou de la memòria

-L'heura creix caòticament i dibuixa figures, "motius" un tant enigmàtics (també ho són els dibuixos clar-obscur de cada fulla).

- "Ens sollicita tutors de sang vessada" és una frase mig plagiada d'Esquil i es refereix a la simpatia-complicitat que tot procés de seducció demana a la resta dels sers i les coses del món.

*Apol·lo: NO: vaig respondre que vençís el pare
La Corifens: Doncs t'has fet protector de sang vessada
(Eumenides)*

2. RIU.-

Poema autobiogràfic, deliberadament emulador dels poemes narratius de G.F. al que es cita de manera quasi explícita: ("no com l'altre que em conou, calc el meu rere alabastre", etc...).

Pel demés:

-El "germà major" és Càndid (vege's nº 21) pero el "torturat de luxe, estimat meu" torna a ser, naturalment, En Gabriel.

troben al principi del poema "ESTRATS" (nº 14))

- "El luxe de dos mars": Obviament el Mediterrani i l'Atlàntic. El Mediterrani s'evapora més que no els aportats d'aigua dolça que rep de rius i pluja, de manera que el déficit és compensat amb l'entrada d'aigua atlàntica. S'estableixen així dues corrents en l'estret de Gibraltar: Una principal en superfície Atlàntic → Mediterrani i una altra, inferior de flux i que s'ix del Mediterrani gratant el fons per ser més densa (ja que és més salina) : ("Aclaparats de sal i de notícies frisa fons per eixir-se'n"). D'altra banda, quan la corrent superficial d'aigua atlàntica troba vent de llevant (en contra, per tant) produeix una notable maregassa. ^{("atreu vestit d'ou"} De qualsevol manera, la llargaria i les característiques de les ones canvien només s'ingressa en el Mediterrani. L'onatge d'un i d'altre mar són molt diferents.
- La "sala de màquines" d'un gran vaixell com un petrolier és una cosa absolutament impressionant: és una "catedral" sense exagerar gens ni mica.
- "Espejos de la Reina" i "Pedrosa del Rei" són topònims de León (Alt Esla)
- Porma: riu de León afluent de l'Esla
- "Que més que estatxa de vaixell nuga un vespre embafós, etc..." és una referència a "més nuga pel de figa que maroma de barca".
- "Queixa a l'entreuix" (medicina: "orquitis")
- "bon teulat", expressió viva per referir-se a 'generosa de mamelles'.
- "Tant ~~en~~ que ha girat, etc..." : ^(la roda dels vents) En un dia estable, el vent rola en el sentit de les agulles d'un rellotge (ponentet-mestralet (o calma)-tramuntana (o calma)-gregalet (o calma)-llevantet-xaloc-garbí-llebeig)
- "Com un desgel ritmat per les allaus": referència a l'acceleració (subjectiva?) del Temps, ^(que van asfaltant) a la manera com aquest es precipita.
- "Tants dits com vocals" ^("i") "de paorós no rés"...) : referència al "paorós idioma de les cinc vocals" de Carner, i al fet que l'idioma matern de l'autor és el català.
- "Aquell que fa benedir els autobusos, etc..." ^{de Robert Usach}
- "Lemmon express": unitat del trenet Dènia-Alacant que posen en estiu per als turistes
- "Kibbutz d'Altea": Referència al grup de gent i a l'esperit catalitzats al voltant de Ca'n Càndid a Altea (Marina baixa)

-"...per vocació bonze oriental" és una referència a la fascinació pel foc del P.V. així com a l'auto-inmolació que cada estiu porta, malauradament, a terme: la plaga dels incendis *forestals i tot allò*

-"incurullable tomba de paraules..." és una referència a la inassolibilitat literaria de la mar, al seu caracter irreductible a la qualificació del *...* que parlava Pla.

-"Xaloc de marinada..." el xaloc tèrmic, de bon temps, es coneix com "la marinada"

-"La correntia" és una referència-plagi de R. Lull: "La mar, la correntia del mon"

3. FI ÓPTICA

Postal: *una postal* una parella a la llum de la lluna, Però capgirada, giravoltada com un mitjó. S'utilitza una imatge còsmica dels presocràtics, a saber, que els astres són forats d'una bóveda a través dels quals sotgem un foc exterior que ho envolta tot, de manera que el que té realitat física, consistència material, és el negre del cel nocturn.

(Dins l'ull de la nit, la lluna, la pupil·la redona, etc...) i "vellut d'una llum més aforada", etc...)

4. FIGURA IL·LESA

Descripció impressionista d'una escena, un curt episodi, del qual es cerca el significat. L'assumpte general que s'investiga és allò que li passa pel cap a la xiqueta; el seu moviment interior; la seua vida moral, com si diguerem.

-Les assutzenes marines (*Pancratium maritimum*) tenen un color blanc brut, i creixen sobre les dunes de la platja.

-Un "jòneg" -paraula viva- és un animal jove (cast. cachorro)

-"...imatges contingudes, nines ruses" és una referència al fet com una imatge remet i sembla contindre una altra la qual conté una altra, etc...

-"Vol en cercles i reste delerós, etc...") és una referència a la dificultat de copsar i formular allò essencial i autèntic de la imatge.

5. WHISPERED/ UNSAID

Diàleg entre "ella" i el pensament, no la veu, d'"ell" , que actua com a narrador.

-El "Raig Laser" és en efecte, des d'el punt de vista físic, "llum monocromàtica en fase"; això és: llum d'una sola longitud d'ona, d'un sol color, en la qual s'hi superposen valls i sins (vibració en fase) amb el consegüent augment de l'intensitat i de l'energia del feix de llum

-Els ulls com "radars heteronims" fa referència a que el discurs de la mirada d'ella i el de les seues paraules semblen propietats de distintes persones

-En les frases del narrador, el subjecte implícit és "jo".
(p.e.: (jo)"callat, encuriósit fil de filassera, etc...)

7. AMBRE

Poesia d'amor o aproximadament en la qual es presagia el retrobament després d'un final encara per venir.

-Fer "la platja de gaidó" : (subjectivisme) quan s'inclina el cap mirant la mar

-"Allò que es troba en sandwich, etc..." és un mig plagi de Whitman.

-L'ambre és una resina, o resina, ^{de color groc gaurat} fòssil del Terciari, comunment del Miocè (fa uns 10 milions d'anys), en la qual es troben perfectament conservats alguns dels insectes de l'època que queden endinsats i intactes com en l'interior d'una boleta de vidre.

-..."Megabits"; bit: unitat de memòria emprada en informàtica.

- "Paleontologia": Ciència que estudia els fòssils

6. BROCA

Poesia d'amor o aproximadament. El "burí" del torn és ella i l'acer (que esdevé estany: blanet), ell. Parla del caracter primari gens subtil sino un xic brutal d'un amor al qual es comparen les faenes d'un taller de metalurgia.

- "Llums d'arcs voltaics, lividesa de raig blau com si fos l'ultim" remet a la llum de la soldadura autògena, rica en raigs untraviolats, que

enlluerna les coses d'una manera blava i mig infernal. (La llum és molt pareguda a la de l'arc voltaic -instruccions per a construir un arc voltaic caser es donen en l'apèndix amb l'únic risc de fondre els ploms)

1-~~La utilitat original~~-è

e"La utilitat inaugural del primer llibre" fa referència a una anècdota en que ella utilitzà el primer llibre (quan feia fotja a l'escola) per caçar parotets: S'aproxima el llibre obert sigilosament per sota un parotet en repòs i quan aquest s'hi troba dins del radi d'acció del llibre, es tanca aquest de sobte.

8. FILS

Sobre el fet que apenes són altra cosa que les complexes relacions que ens nuguen als demés. Sobre la recomanació d'acceptar-lo i de prendre protagonisme en aquestes relacions, vincles, "fils de teranyina".

- "...i qui desxifre geometries no euclidianes. El físic admetria, etc!" utilitza les següents referències: Segons la imatge actual de la Física (Teoria de la Relativitat General d'Einstein) l'existència d'una massa -interpretada com una mena de cristal·lització de l'energia- deforma l'espai (fet comprovat experimentalment) en el sentit que aquest es corva, com si cada cosa i cada succés tingueren l'efecte d'un pes dipositat en una xàrcia elàstica de saltador de Circ. La geometria implicada ací és una geometria no euclidiana si més no en el sentit que, en ella, rectes paral·leles s'hi troben.

- "Els vincles deliquescents de la memòria, etc..." fa referència al caracter evanescent d'allò que pot semblar-nos fort: la memòria. Aquests dos versos contenen referències a l'afirmació de Pla: "els novel·listes han de creure que la facultat més forta de l'home és la memòria quan en realitat la facultat més forta de l'home és l'oblit" i sobre tot a "cap surt de la memòria no abolirà la plàcida manera de morir-se que tenen els records" (*Tres Uimonas*)

9. COMUNA TREVA

Sobre la continguda emoció i el comunisme real -d'alta solidaritat- que es produeixen en la sala d'espera d'una U.V.I.
Referència personal: la mort del sogre de l'autor

10. VIA

Sobre el solipsisme en el sentit d'una creencia per la qual el món és solament la nostra sensació del món, de manera que res^{no} ens autoritza a pensar que existeix res fora de les nostres sensacions. Berkeley sosté una creença d'aquest tipus però diu que Deu és el garant de la correspondència (de caire lingüístic i sintàctic) entre la "realitat" -"El ritme de les coses"- i el nostre propi ritme -l'altre "rail de tren". Aleshores, i finalment, en aquest "acordió" s'apunta la possibilitat que la poesia siga un intent d'accedir, a través de la manipulació, la violència del llenguatge, al ritme "objectiu" de la realitat tal i com les travesses de les vies posen en contacte dos rails que no es trobaràn mai.

- La Murtra és el ppal. símbol botànic fúnebre (i un arbret bellíssim)
- El "dany metal·lic" és el propi rail; el propi succeïr d'hom mateix

11. INVOCACIÓ

Poema vocatiu en el que es demana que ploja.
-"avivar-se" (paraula viva) podrir-se, fer-se'n cucs
-solsir-se un marge (paraula viva) desplomarse, desfer-se

12. ABRIL

Clarament, sobre les sensacions i el paisatge que envolta a una parella en un bar d'un port a la matinada.

- "d'hora, a l'hora dels jubilats": L'insomni dels vells aixeca ben ^{enjoy} als jubilats que són els primers habitants del matí.
- "La set de nit vessada dels més joves" Aquells que venen de la discoteca i que encara no s'han gitat.
- "Trainera". barca que es dedica a la pesca de la sardina, a la llum.

13. ABSENT

Clar, crec.

-La frase inicial és de Cándid parlant de la construcció del País.
-"Verns als obacs com els seus braços": El Vern (*Alnus glutinosa*; cast. aliso) ^{és un arbre que} creix en les parts ombrívols de les muntanyes, generalment prop dels cursos d'aigua. "Els seus braços" són, obviament, els braços d'ella.

14. ESTRATS

- "estrat" (geol.) capa sub-horitzontal de roca, amb certa homogeneïtat que es produeix per compactació, cimentació i diagenèsi d'un sediment.
& L'únic poema dels 24 cuidat de mètrica: endecasíl·labs tots

repte del 1er dels verssos. L'estratificació a que fa referència el títol és tant en el temps (sedimentació estratificada dels records) com en l'espai, el tany, l'escala respectiva dels objectes i coses citades.

- "He contemplat la imatge impressa, etc..." és una emulació-parodia del primer vers del famós (~~i cent~~) poema de Ginsberg (~~3~~), que diu "he visto a los mejores hombres de mi generación perdidos, etc...".

- "del meu País ^(estés) de gaidó sempre, etc..." descriu el fet que en les fotografies de satèl·lit del P.V. i dels PP.CC., sempre ixen aquests gitats, lluny de l'orientació que ens és familiar a través dels mapes.

- "Sacre ofici: provar el que sabem, etc..." és un comentari sarcàstic contra la ciència. El seu paper seria confirmar allò que ja sabem (ja que si no ho sapiguérem o al menys ho sospitarem, no dissenyariem experiments per comprovar-ho.)

1 següents verssos: referència a la famosa fotografia de la Terra desde la lluna del projecte Apol·lo. Aquesta imatge era tal i com els nostres models escolars de La Terra si exceptuem que careixia de l'"eix cromàtic".

- "L'erta pilota on situarem espectres de vaixells.!. etc.) és una referència a l'utilització lúdica -si més no de l'autor- del seu model d'esfera terrestre on viatjava de bades, aprenia a localitzar vaixells a través de meridians i paral·lels i feia la ruleta per averiguar el destí del ^{pròxim} viatge.

- "quan l'única ruleta coneguda, etc...": es compara l'activitat anteriorment descrita amb el gest del venedor de neules del cantó (el "xambiter indulgent")

- "L'estrat on trobe pomes esmaltades/vidre radiant clivells al primer mos", etc.,... és una referència a les pomes folrades de carmel roig de la infantesa de l'autor
- "El fil que ~~hi~~ em porta espills d'esferes, etc..." és refereix al fil de la memòria que va pouant imatges ~~redones~~ de records de coses redones, en una escala estratificada de tamany: El model de La Terra, la ruleta del xambiter, les pomes de caramel, els còdols de platja i els grans d'arena de platja (que s'ixen a continuació)
- "...els còdols polits de mar" són aquells esmaltats de la platja de pedres de Ceuta (a Eivissa hi ha una platja que es diu "Es còdolar")
- "els grans ínfims de sílice de platja" són els grans d'arena ~~d'arena~~ platja de Ceuta.
- "esclops de Deu" és una referència a una cançó infantil que es cantava amb el ritme dels cops produïts amb còdols; la cançó diu: "a les claus de Deu, St. Pere i St. Joan, etc.". Isabel Guardiola, sosté que "claus de Deu" és una derivació d'una versió primitiva: "esclops de Deu".
- L'expressió "munyir l'arena" és una expressió viva i ben gràfica per referir-se al gest de deixar colar entre els dits d'una mà apretada, un muntonet d'arena de platja.
- "a poca nit": al capvespre, al tardet (expressió viva)
- "l'època en que els estius duraven anys" és (com en el cas del "desgel ritmat per les allaus" de "RIU") una referència a l'acceleració del temps a mesura que anem fent-nos grans.

15. DISTANCIA

Sobre una darrera etapa d'una història d'amor o sobre la sospita o la por de que així siga

- el "miner silent" és, òbviament, una referència fàlica
- El "capell d'Hades" feia invisible a qui ho portava (fantasia de l'home invisible)
- "I tots els fills de totes les dones de la Terra, etc." és una referència al caracter fatament condemnat al final de tota història d'amor o la creencia en aquest fet.

que s'obté d'una planta: l'àloe

- sèver: (cast. *acibar*) substància extraordinàriament amarga
- Un "navili en llast" és un navili sense càrrega. Com que els grans barcos careixen d'estabilitat quan estan totalment sense descarregats, ~~no~~ omplim parcialment els dipòsits amb aigua, quan han de viatjar sense portar mercaderies; *aquest per auxiliar a' el llast.*

16. NEGUIT

1 Les 6 amarres que normalment utilitza tot vaixell abarloat al moll són: 2 "llargs", 2 "Springs" i 2 "travessos" (En l'apèndix s'ofereix un esquema). Realment són necessàries totes 6 per fixar be el vaixell contra el moll. D'altra banda ("cap durarà prou per vorç'l burxat al darrer port"), és un fet que les poderoses estatxes d'un vaixell es degraden amb una velocitat extraordinària, inexplicable.

17. REPROTXE

Descriptiu d'una situació concreta.

- El "reialme impaible i encara no prou" vol referir-se a una sensació curiosa i no tan sol femenina, a saber: Que els homes ens queixem (amb una notable falta de coherència) simultàniament de la miserabilitat de la vida i de lo curta d'aquesta.
- "Li bastarà que ell s'amague" i "el broll dels seus instints menàdics" apunten el fet pel qual l'instint femení troba una agressió que el partenaire perda la gràcia de seduir-la. El no estimar (no el no ser estimada) es pot viure així -amb una esportivitat envejable- com un dany propi en lloc de com una cosa que danya a l'altre.

18. BIOLOGIA

- 1 "Lemmings", roedors de l'Àrtic, les poblacions del qual animalet pateixen crisis cícliques de demografia, cosa que els desencadena un instint suïcida *col·lectiu*.
- "Voluntaris per a ser afussellats per covardia" és un episodi autèntic de la guerra civil espanyola.
- "voler morir" és una expressió viva en el món dels pescadors de Dènia.
- Els pescadors "a la llum" amiden realment el temps per "fosques" (llunes noves), ja que és en aquests períodes quan la pesca sol ser més important.

El títol de la poesia és biologia entre altres coses pel fet que (pel que sembla) la mort és una de les principals conquestes ~~evolutives~~ *de l'evolució biològica*. (Vegeu's "Sexe, mort i individu" com a problemes evolutius encadenats en "Jornades de Filosofia en Dènia 1ª edició")

19. D'OFICI RESSONANCIA

Sobre l'ofici d'aprenent de poeta. En aquest cas autobiogràfic o quasi.

- "St. Ex." és St. Exupery; així era conegut pels seus companys quan era pilot d'avió.

- "El teutó" és Goethe quant a propietari de l'afirmació: "solament es veu allò que es sap" (*el títol és una emulació de "L'ofici de poeta" - "Il mestiere di poeta" - de Pavese*)

20. CITA.

Un títol més clar (pero del qual ha volgut prescindir l'autor deliberadament) seria "alter ego", Els dos que apareixen en la poesia són, per tant, "jo" i "l'altre jo".

- "aclucar un (ull) per ~~evitar~~ *vore-n's plans...*" , utilitza un fet elemental de física òptica, a saber, que la sensació de distància, de relleu, prové del fet que la imatge de cada *ull* és lleugerament diferent, donada la seua separació espacial (visió estereoscòpica). Si, pel contrari, mirem amb un sol ull, es perd notablement la sensació de relleu i distància, d'ahí que els admiradors de quadros (els pedants) tanquen un ull per a que la pintura no tinga inferioritat de condicions respecte la realitat tridimensional. En esta poesia "vore-n's plans" juga amb el sentit de vore-n's més coherents, uni-semics.

- "Omen margaritae": l'autor no sap llatí pero això vol dir "presagi de perla" i *ha estat construït combinant dos aforismes llatins.*

21. CANDID

Sobre l'atmosfera psicològica que es produïa i es produeix al voltant d'un xic d'Altea que per l'autor -i no sols per ell- ha estat i està una barreja de pare espiritual i amic difícil.

22. TEMPS

Sobre el temps i sobre l'efecte que l'amor produeix en el temps.

- "clostridi": Clostridium Tetani, bacil productor del tétanos, paorosa malatia que desencadena en les darreres etapes una contracció muscular, particularment dels músculs facials, ~~a~~ que es tradueix en una mena de patètic somriure.

- Sísif : personatge de la mitologia grega, el més taimat dels homes" segons Homer, a qui Zeus condemnà a pujar una gran pedra fins un cim altíssim desd'el qual rodolava sempre, amb la qual cosa calia tornar a començar. Es una mena d'heroi absurd amb una tensió reiterativa i inútil que ací s'utilitza com imatge d'una vivència cansina i com de dondemna del temps, vivència que es combat ("sisif actua, és de cartó buit la pedra que remolca, etc")

- "fent pansir els mecanismes, les coses i les cases abans tots nosaltres no envellim", és una referència al fet objectiu de la rapidesa amb que envelleixen els objectes que suposem mig eterns (Qui pot negar l'evidència de la degradació d'una casa deshabitada senzillament per estar-ho?) mentre les persones envelleixen, quan envelleixen, més lentament. L'amor en tot cas congela el temps ("mut diapasó si l'amor toca") abanda d'embellir, amb "b" alta, la gent.

- "In God we trust" i "mal podrà ^{éi vanament que} dir que L'anomenen" és, obviament, una referència al manament bíblic de "no anomenaràs el seu Nom en va"

- La "vall bellíssima" a que es fa menció, la qual està en efecte "minada" (saturada) de cirerer~~es~~, es la Vall de Laguard (Marina Alta)

- El "conjur" de l'últim vers és l'amor a que abans s'ha fet referència com a manera de capgirar el temps i d'aclarir el ritme de les coses.

23. INDULT

Sobre el desig d'evitar gests fallits, sobre el mecanisme d'aquests i sobre el desig que es-e no es corque, que no es faça malaltís l'amor. També sobre el desig que tot allò que ens farà mal (incloent-nos-hi) deprenge a saber desapareixer sens ferir - ferir-se.

- Vessar oli per l'orla d'una embarcació és un vell procediment mariner d'aplanar momentàniament la mar i evitar l'agressió d'una ona

inminent.

-Els gests fallits, ho són doblement de fallits i hipòcrites en quan ens hem adonat que ho són. Pero, aleshores, ja no té remei i cal portar-los fins el final, doncs si els cercenem, quedem encara més en evidència i patim una pitjor vergonya de nosaltres.

24. CANÇÓ DE LES CINC MILLES

Cançó com el seu nom indica i cançó entre cometes.

-Cinc milles: (aprox. 9 kmts.) distància a la qual, en condicions normals de visibilitat, comencen a apreciar-se amb cert detall els perfils de la costa.

-"covar d'ull": expressió viva per referir-se a cuidar/mimar a distància. Aproximadament el contrari de "mal d'ull".

-Sentina: part més baixa del casc d'un vaixell on s'acumulen olis, l'aigua que transpua per les costelles de l'embarcació, i on, eventualment, s'amaguen les rates.

-parar be (la roba) expressió viva (cast. sentar bien).

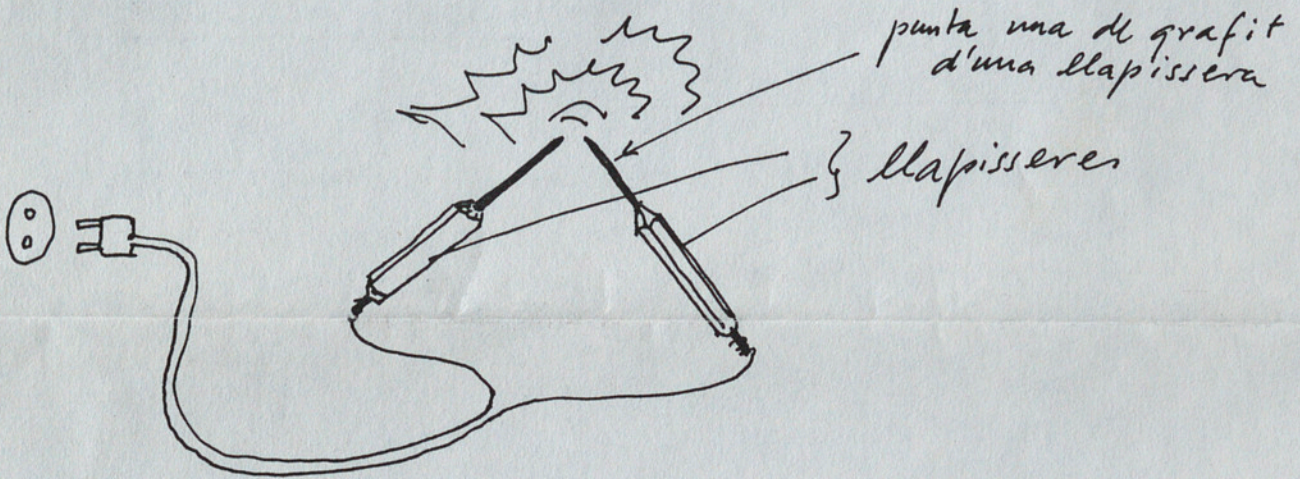
=====

Toni Forner.

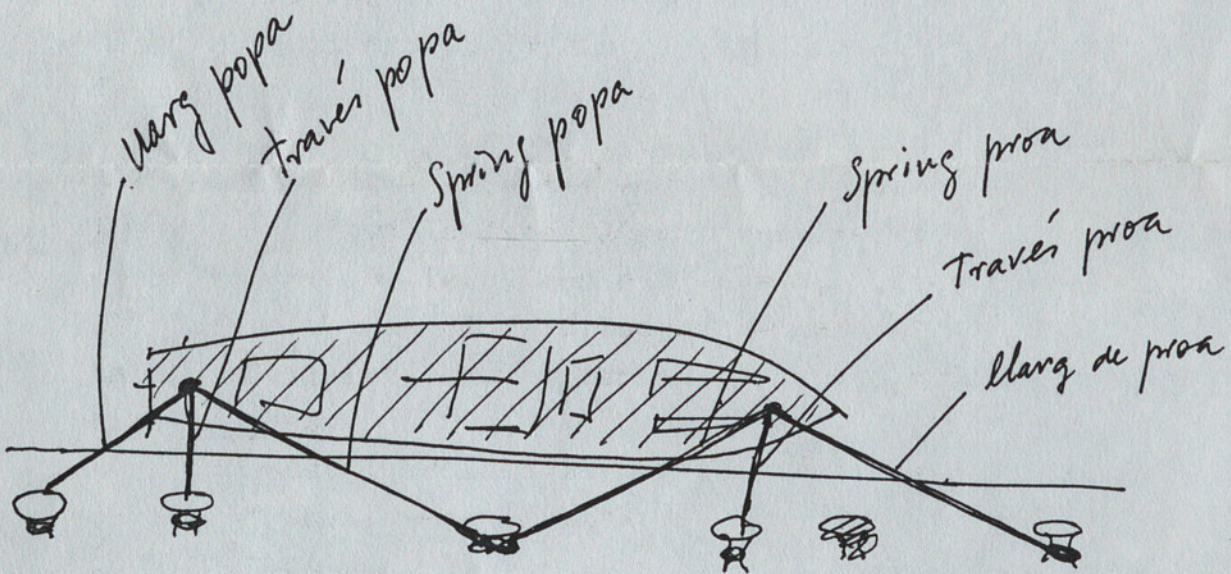
Barcelona Decembre 86.-

Appendix :

- Arc voltaic caser :

- Anames d'un vaixell avarloat al moll

Sabia jo que un esparver furtiu
va temptant cel fins a trobar un clivell,
s'esmuny i em ve, i es regira fressós
als braços meus, l'ala xopa de sal?

Un mal estiu s'emmagranava espès.
Dies premuts, grums de sang i d'ossets.
Pellaven sec les genives del sol.
Tarava el corc la fibra de les nits.

Quin disbarat, tant d'estiu i tan lluny!
Aquesta nit, que un dring ha esmicolat
vidres de cel, i m'esgarrinxa fresc
el blau urpat que riu, sé el disbarat.

Sabia jo que un esparver, quan és
del tot furtiu, i em vol sorprendre i riu,
coneix quin cos manllevar, i dar-me engany
que torna amb mi la noia que tinc lluny?

Roent de sal, volta cales, de nit.
Els farallons estellats li han burxat
el ventre clar, quan neda dins el fosc.
Trepitja fort quan és molla de gin.

I aquest sobtat esparveret que riu
de ser bo amb mi, m'enganya amb gust de sal
i ens rebolem com algues en cabdell.

Llengüejo i ric, mossego cabell curt
i xuclo endins valvada orella, fruit
de fosca mar, la mar de noies, lluny.

Orat caçador

Orat caçador
flairejo un bosquet
una presa cerco
i no duc llebrer
una caça espero
que esperant la tenc.

Orat caçador
del morir més prest
disparo sagetes
en un dolç turment
cada tir que erro
m'augmenta el lament.

Orat caçador
que l'amor encen
tots els bancals corro
en calçant-ne el vent
si torno amb mans buides
el cor duc ben ple.

Orat caçador
del caçar més vell
escapço les branques
per veure on ets.
T'he de prendre, llebre,
que el senty em tens pres!

Ara sóc un falcó i sobre la mà m'aferro
del meu senyor. Respiro l'aire net del matí
i l'olor del vellut i les martes, la suor dels cavalls,
el fenc petjat, els vapors
que puguen de la terra.

Herbes i flors menudes, tapís gemat que veuré
des de dalt, quan en cercles, magníficent,
observi els meus dominis, la prada, els arbrissons,
el rierol, la llebre esmunyedissa.

I els cavalls, els gossos i el senyor,
amb els seus cavallers i el falconer major,
patges i servidors, tots iguals de petits,
repartits sobre el prat...

Ara el senyor m'ha dit: vull una llebre grossa,
flairosa de llentiscle (el meu senyor és poeta),
mentre m'acaronava el plomatge amb el dit.

Jo em sento emperador, enfilat a la mà del senyor,
amb la meva caputxa de cuir plena de cintes.

Hi ha moviment, xivarri, renills i piafar,
i els mossos de canilla que deslliguen i aquissen els gos-
[sos.

Ja s'acosta el moment, el senyor m'amanyaga,
vol una llebre grossa, flairosa de llentiscle
(jo també sóc poeta). El cor em bat amb força.
I ara, en aquests moments, jo sóc l'amo i senyor
del món i de la gent. Tots a dins del meu cercle,

pendents de mi, esperant com em perdo i retorno,
com el meu vol es va cenyint, calcula,
veu la llebre temorenca.

Els ulls són com sagetes, les urpes s'aguditzen
i un vertigen dolcíssim m'aclapara.

Cel i terra són u, arbres i núvols, l'herba i la pell
esquerpa de la llebre. No veig res, una força
se m'endú cap avall, cap al pou del no-res,
i baixo com un llamp. Per quina
voluntat em regeixo?

¿Quina és la força obscura que se m'endú, quins fils
mouen les meves ales, quin foc
pot escalfar
tant la sang del meu cos?

18 Ara, a les urpes, ja hi tinc la llebre morta,
olorosa de terra i de llentiscle.
Tot s'ha acabat, ja s'ha ensorrat l'imperi.
El falconer major
em deixarà esquinçar un tros de fetge càlid...
Riurà el senyor amb els seus amics, després,
i amb el meu caputxot tot ple de cintes,
em sentiré ridícul.

Allò que fa oblidar-nos, dura sempre tan poc!